

Pytania o Jana Pawła II

Cz. 23 (nr39 GB)

23. Kiedy obchodzony jest Światowy Dzień Chorego, ustanowiony przez Jana Pawła II? **ODPOWIEDŹ:**

Światowy Dzień Chorego¹ obchodzony jest 11 lutego każdego roku, w liturgiczne wspomnienie Matki Bożej z Lourdes, począwszy od 11 lutego 1993r.

INFORMACJE DODATKOWE:

WYKAZ ŚWIATOWYCH DNI CHOREGO ORAZ WYPIS LUB OMÓWIENIE ORĘDZIA JANA PAWŁA II NA TEN DZIEŃ

Informacje podane są w następującej kolejności:

nr Dnia Chorego i data, następnie miejsce i data opublikowania orędzia oraz miejsce uroczystych obchodów Światowego Dnia Chorego

I – 11 II 1993 Watykan 21 X 1992 r., Lourdes – Francja.

II – 11 II 1994 Watykan 8 XII 1993 r., Częstochowa – Sanktuarium Matki Bożej Jasnogórskiej.

III- 11.02.1995 Watykan 21 XII 1994 r., Afryka – Wybrzeże Kości Słoniowej, w Sanktuarium Maryi Królowej Pokoju w Jamusukro, stolicy kraju.

Monumentalną bazylikę konsekrował Jan Paweł II w dniu 10.09.1990 r.

IV-11.02.1996 Watykan 11 XI 1995 r., Meksyk – w Sanktuarium Matki Bożej z Guadalupe.

V – 11.02.1997 Watykan 18 X 1996 r., Sanktuarium Matki Bożej w Fatimie.

VI – 11 II 1998 Watykan 29 VI 1997 r., Sanktuarium Świętego Domu w Loreto, poświęcone Najświętszej Maryi Pannie – Włochy.

VII – 11 II 1999 Watykan 8 XII 1998 r., Sanktuarium Matki Bożej Libańskiej w Harissa – Liban.

VIII – 11 II 2000 Castel Gandolfo 6 VIII 1999 r., Rzym, plac św. Piotra – Jubileusz Chorych i Pracowników Służby Zdrowia oraz Lourdes i Częstochowa.

IX – 11 II 2001 Castel Gandolfo 22 VIII 2000 r., Katedra w Sydney, której patronką jest Maryja Panna, Matka Kościoła – Australia.

X – 11 II 2002 Castel Gandolfo, 6 VIII 2001 r., Sanktuarium Matki Bożej Uzdrawicielki w Vailankanny – Indie południowe.

XI – 11 II 2003 Watykan 2 II 2003 r., Waszyngton – USA, Bazylika Niepokalanego Poczęcia NMP2.

XII – 11 II 2004 Watykan 1 XII 2003 r., Lourdes – Francja.

Z okazji 150. rocznicy ogłoszenia dogmatu o Niepokalnym Poczęciu NMP.

XIII – 11 II 2005 Watykan 8 IX 2004 r., Jaunde – Kamerun – Afryka, Sanktuarium Maryi Królowej Apostołów.

* * *

I – 11 II 1993. Wypisy z Orędzia:

- Dzień chorego ma także pobudzać do działania wszystkich ludzi dobrej woli.
- Wydarzenia ostatnich miesięcy podkreślają potrzebę modlitwy błagalnej o pomoc z Wysoka i są zarazem przypomnieniem obowiązku podjęcia nowych i pilnych dzieł pomocy tym, którzy cierpią i nie mogą czekać.
- W świetle śmierci i zmartwychwstania Chrystusa choroba nie jawi się już jako wydarzenie wyłącznie negatywne: jest postrzegana raczej jako doświadczenie „Bożego nawiedzenia”, dane po to, „ażeby wyzwalało miłość, ażeby rodziło uczucie miłości bliźniego, ażeby całą ludzką cywilizację przetwarzało w cywilizację miłości” – (Salvici doloris, n. 30.)
- Aby jednak opieka medyczna mogła stać się bardziej ludzka i dostosowana do potrzeb, niezbędna jest możliwość odwołania się do transcendentalnej wizji człowieka, która pozwala

dostrzec w chorym, obrazie i dziecku Bożym wartość i świętość życia. Każdy człowiek doświadcza choroby i bólu: miłość do cierpiących jest znakiem i miarą poziomu cywilizacji i rozwoju narodu.

- Dla was, pracownicy służby zdrowia, powołani do wzniosłego, chwalebego i przykładowego świadectwa sprawiedliwości i miłości, Światowy Dzień Chorego niech będzie nową zachętą do wytrwania w waszej trudnej służbie,... do ofiarnej obrony życia od poczęcia aż do naturalnego końca.
- Maryja, „Uzdrowienie chorych” i „Matka żyjących”, niech będzie naszym wsparciem i naszą nadzieją.

II – 11 II 1994. Wypisy z Orędzia:

- W Chrystusie chory znajduje siłę, aby przeżywać swój ból jako „zbawcze cierpienie”.
- Pragnę skłonić was – chorych, a także pracowników służby zdrowia, do refleksji nad „zbawczym cierpieniem”, tzn. nad chrześcijańskim sensem cierpienia, które podjąłem w liście apostołskim „Salvifici doloris”.
- Nie jest prawdą, że każde cierpienie jest następstwem winy i posiada charakter kary. „Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne”. Pan zwałił na Niego winy nas wszystkich.
- Chrystus przybliżył się do świata ludzkiego cierpienia przez to, że sam to cierpienie wziął na siebie.
- Każdy ból może stać się przedłużeniem misterium odkupienia.
- Maryja jest żywą ikoną Ewangelii cierpienia. Prześledźcie w myśli wydarzenia Jej życia... Została zachowana od grzechu, ale nie od cierpienia.
- Lekarze, oczami wiary dostrzegając w chorych obecności Jezusa cierpiącego,... w wykonywaną pracę wkładajcie „serce”.
- Pracownikom służby zdrowia życzę łaski i pokoju, zbawienia i zdrowia, sił w codziennym życiu, sumiennej pracy i niezłomnej nadziei. Niech was otacza Najświętsza Dziewica.

III – 11.02.1995. Wypisy z Orędzia:

- „Patologia” ducha jest nie mniej groźna od „patologii” fizycznej, obydwie zaś wzajemnie na siebie oddziałują
- Związek między cierpieniem a pokojem jest bardzo głęboki: gdy nie ma pokoju, szerzy się wśród ludzi cierpienie, a śmierć umacnia swoje panowanie.
- Słuchający otwartym sercem Ewangelii, muszą nieustannie przypominać sobie o obowiązku przebaczenia i pojednania. Chrześcijanin, powołany do jedności z Chrystusem i do tego, by cierpieć jak Chrystus, przez przyjęcie cierpienia i złożenie go w ofierze ukazuje twórczą moc Krzyża.
- Cierpienie prowadzące do nawrócenia i przemiany serca człowieka, będące dopełnieniem we własnym ciele „braków” męki Chrystusa, staje się przyczyną i źródłem radości, ponieważ rodzi życie i pokój. Człowiek wierzący wie, że łącząc się z cierpieniami Chrystusa staje się budowniczym pokoju.
- „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię”.
- Lekarze, wszystko czyńcie z entuzjazmem i w postawie ofiarnej służby. Maryja, Matka cierpiących, niech stoi u boku chorego w godzinie próby i niech wspiera wysiłki tych, którzy poświęcają życie służbie chorym.

IV– 11.02.1996. Wypisy z Orędzia:

- „Nie martw się tą chorobą, ani żadnym innym nieszczęściem, czyż nie jestem twoją Matką? Czyż nie znajdziesz schronienia w moim cierpieniu? Czyż nie jestem twoim zdrowiem?” Te słowa wypowiedziała Najświętsza Maryja Panna w grudniu 1531 r. u stóp

wzgórza Tepeyac, dzisiaj nazywanego Guadalupe, do biednego Indianina Juana Diego z Cuautilan, który prosił o uzdrowienie swojego krewnego.

- Kościół darzy miłością wszystkich dotkniętych słabością ludzką, co więcej, w ubogich i cierpiących odnajduje wizerunek swego ubożego i cierpiącego Zbawiciela.
- Cierpieć i opiekować się cierpiącymi – ten, kto przeżywa z wiarą te dwie sytuacje, nawiązuje specyficzny kontakt z cierpiącym Chrystusem i zostaje dopuszczony do udziału w „najszczególniejszej części nieskończonego skarbu Odkupienia świata”.
- Drodzy bracia i siostry przeżywający czas próby, ofiarujcie wielkodusznie wasze cierpienie w komunii z cierpiącym Chrystusem i z Maryją Jego najśłodszą Matką.
- I wy, pracownicy służby zdrowia – lekarze, pielęgniarki... towarzyszyście chorym i ich rodzinom, starając się by ci, którzy są poddani próbie, nigdy nie czuli się zepchnięci na margines.
- Proszę Maryję, o macierzyńskie wsparcie dla cierpiących i dla tych, którzy z oddaniem im służą.

V – 11.02.1997. Wypisy z Orędzia:

- Cieszę się, że właśnie w Fatimie odbędą się oficjalne obchody Dnia Chorego, do którego przywiązuję szczególną wagę. Dzień ten stanie się dla każdego sposobnością do ponownego wsłuchania się w orędzie Maryi, które „w swej zasadniczej osnowie jest wezwaniem do nawrócenia i pokuty, podobnie jak w Ewangelii”. W Fatimie Maryja powtórzyła dokładnie słowa wypowiedziane przez Syna na początku Jego działalności publicznej: „Czas się wypełnił (...). Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię!” (Mk 1,15). Nagłące wezwanie Maryi do pokuty nie jest niczym innym jak tylko przejawem Jej macierzyńskiej troski o los ludzkiej rodziny, potrzebującej nawrócenia i przebaczenia.
- „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię” (Mt 11,28). To pokrzepienie można znaleźć właśnie w Fatimie: czasem jest to pokrzepienie fizyczne, kiedy Bóg w swojej opaczności uzdrawia z choroby, kiedy dusza ludzka przeniknięta wewnętrznym światłem łaski, znajduje moc, aby przyjąć bolesny ciężar choroby i przekształcić go – dzięki zjednoczeniu z Chrystusem, cierpiącym Sługą – w narzędzie odkupienia i zbawienia dla siebie i dla braci.
- Światowy Dzień Chorego jest zatem cenną sposobnością, aby raz jeszcze usłyszeć i przyjąć wezwanie Matki Jezusa, która u stóp krzyża stała się przybraną Matką ludzkości.
- Drodzy bracia i siostry, cierpiący na duszy i ciele! Nie ulegajcie pokusie przeżywania cierpienia wyłącznie jako doświadczenia negatywnego, które każe wam wręcz wątpić w dobroć Boga. W cierpiącym Chrystusie każdy chory znajduje sens swoich bolesnych doświadczeń. Cierpienie i choroba należą do kondycji człowieka – istoty kruchej i ograniczonej, od poczęcia naznaczonej przez grzech pierworodny... Bez wątpienia choroba i cierpienie nadal są granicą i próbą dla ludzkiego umysłu.
- Mówiąc o dniu Sądu Ostatecznego, kiedy to „Syn Człowieczy przyjdzie w swej chwale i wszyscy aniołowie z Nim” (Mt 25,31), Ewangelia wskazuje kryteria, na podstawie których zostanie wydany wyrok. Jak wiadomo, wszystkie one są ujęte w uroczystej formule końcowej: „Zaprawdę, powiadam wam: wszystko co uczynicie jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (Mt 25,40).
- Najświętsza Maryja Panna, która w Fatimie otarła tak wiele łez, niech pomoże wszystkim przekształcić Światowy Dzień Chorego w doniosły moment „nowej ewangelizacji”.

VI – 11 II 1998. Omówienie Orędzia.

Wybór Loreto trafnie nawiązuje do długiej tradycji miłości i troski Kościoła o tych, którzy cierpią na ciele i duszy. Papież powiedział: „Gdzie mogliby chorzy znaleźć lepsze przyjęcie, jeśli nie w domu Tej, którą właśnie Litania Loretańska przyzywa jako «Uzdrowienie chorych» i «Pocieszycielką strapionych». Chrystus nie przyszedł, aby usunąć nasze cierpienie, ale aby

mieć w nich udział oraz aby nadać im wartość zbawczą. Zbawienie, którego dokonał, otwiera horyzonty nadziei wszystkim ludziom przeżywającym trudny czas cierpienia“.

Papież wezwał społeczność kościelną i cywilną, by niosły pomoc rodzinom dźwigającym ciężar choroby kogoś bliskiego.

Maryi, Pocieszycielce strapionych powierzył tych, którzy cierpią na ciele i na duszy, a także pracowników służby zdrowia i wszystkich, którzy z poświęceniem opiekują się chorymi.

VII – 11 II 1999. Omówienie Orędzia.

Wybór sanktuarium Matki Bożej Libańskiej w Harissa, wznoszącego się na wzgórzu w Libanie ma wielorakie i głębokie znaczenie. Liban jest orędziem wolności i wzorem pluralizmu dla Wschodu i Zachodu. Nie opodal znajduje się ziemia gdzie leżą ciała męczenników Kosmy i Damiana, którzy wykonywali zwód lekarza nie pobierając wynagrodzenia.

Dzień Chorego staje się szczególnym przeżyciem więzi z Ojcem, a zarazem niezbędnym przypomnieniem najważniejszego przykazania miłości, z którego wszyscy zostaniemy rozliczeni. Dzień ten powinien rozbudzić w nas szczególną wrażliwość na potrzeby miłosierdzia. Kontemplacja tajemnicy ojcostwa Bożego powinna stać się źródłem nadziei dla chorych oraz szkołą troskliwej opieki dla tych, którzy niosą im pomoc.

VIII – 11 II 2000. Omówienie Orędzia.

Dzień ten obchodzony był w roku Wielkiego Jubileuszu.

U kresu drugiego tysiąclecia ery chrześcijańskiej wprawdzie Kościół patrzył z podziwem na postępy, jakie poczyniła ludzkość w dziedzinie opieki nad cierpiącymi i ochrony zdrowia (niezawodne lekarstwa, nowe techniki lecznicze), z drugiej strony stały się powszechne nowe choroby jak AIDS, narkomania, choroby wywołane przez zanieczyszczenia miast i środowisk naturalnych.

Papież zauważa i docenia ogromną rzeszę ludzi, którzy w milczeniu i pokorze złożyli własne życie w ofierze chorym braciom, osiągając w wielu przypadkach szczyty heroizmu. Jednocześnie mówi o nierównościach społecznych w dostępie do służby zdrowia, dyskryminacji w sferze podstawowych praw człowieka, chorobach z tytułu niedożywienia, krwawych wojnach, które sieją śmierć i są przyczyną wielorakich cierpień fizycznych i psychicznych.

W jubileuszowym roku łaski, Papież wezwał kapłanów, zakonników i zakonnice, chrześcijan i ludzi dobrej woli, aby odważnie podejmowali wyzwania, jakie pojawiają się w świecie cierpienia i ochrony zdrowia oraz powierzył ich Królowej Pokoju aby pomogła im być krzewicielami cywilizacji miłości.

IX – 11 II 2001. Omówienie Orędzia.

Wybór kontynentu australijskiego na miejsce świętowania tego doniosłego wydarzenia pozwala dostrzec jak ścisła jest więź komunii kościelnej: pokonuje ona wszelkie odległości i sprzyja kontaktom między różnymi kulturami, użyźnionymi przez wyzwajające orędzie zbawienia.

Temat Dnia Chorego brzmiał: „Nowa ewangelizacja a godność człowieka cierpiącego”.

Papież wyraża pragnienie aby ogromne możliwości współczesnej medycyny rzeczywiście służyły człowiekowi i były stosowane w sposób całkowicie odpowiadającym godności chorego. Szpitale, zakłady dla osób chorych i starszych to uprzywilejowane środowiska nowej ewangelizacji, które powinny dążyć do tego, aby właśnie tam rozbrzmiewało orędzie Ewangelii niosące ludziom nadzieję. Ewangelizacja w świecie ochrony zdrowia powinna stać się laboratorium cywilizacji miłości.

Chrześcijanie pracujący zawodowo w służbie zdrowia powinni nie tylko zapewnić skuteczną walkę z chorobą lecz zadbać również o potrzeby biologiczne, psychiczne, społeczne i duchowe chorego i jego otoczenia.

Papież podkreśla szczególne zasługi wszystkich jednostek i organizacji, szczególnie zgromadzeń zakonnych, które pełnią ofiarną posługę w sektorze służby zdrowia zapisując wspaniałe strony ewangelicznego miłosierdzia.

Wszyscy chorzy zostali zawierzeni Maryi, której poświęcona jest katedra w Sydney, aby wszystkie Jej dzieci poddane próbie mogły zaznać Jej macierzyńskiej opieki i aby uczyniła z nich żywe ikony swego Syna.

X – 11 II 2002. Omówienie Orędzia.

Sanktuarium Matki Bożej Uzdrawicielki w Vailankanny, w którym obchodzony był X Światowy Dzień Chorego, nazywany jest „ Lourdes Wschodu”. Sanktuarium to jest miejscem spotkania członków różnych wspólnot religijnych i przykładem harmonii i dialogu między religiami. Tematem rozważań na ten dzień było hasło: „Iść śladami Jezusa, Boskiego Uzdrawiciela, który przyszedł aby mieli życie i mieli je w obfitości”. Oznacza to, że należy opowiadać się jednoznacznie za kulturą życia i z wszystkich sił bronić życia od poczęcia do naturalnej śmierci.

Papież uczy nas szukać ostatecznego sensu cierpienia w męce, śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa. Nasze cierpienie nabiera znaczenia i wartości, gdy jest zjednoczone z cierpieniem Jezusa. Przez swoje cierpienie na krzyżu Chrystus zwyciężył zło i nas też uzdolnił do pokonania tego zła. Wszyscy zranieni na ciele i duszy oraz ci, którzy się nimi opiekują zostali zawierzeni Maryi, aby pomagała im jednoczyć swoje cierpienie z cierpieniem Jej Syna w czasie zbliżania się do zbawienia w domu Ojca.

XI – 11 II 2003. Omówienie Orędzia.

Papież w swoim orędzi określa między innymi rolę Kościoła, jaką powinien spełnić w dziedzinie służby zdrowia.

Kościół, rozpoznając obecność Jezusa w cierpiącym człowieku powinien zanieść mu dobrą nowinę Ewangelii oraz otoczyć go prawdziwą miłością, dać świadectwo bezinteresownej miłości w niezliczonych sytuacjach fizycznego oraz moralnego cierpienia we współczesnym świecie.

Konferencje Episkopatu we wszystkich krajach poprzez odpowiednie struktury powinny kierować, rozwijać i koordynować duszpasterską opiekę nad chorymi i ich rodzinami.

Każdy chrześcijanin, zwłaszcza gdy staje w obliczu ludzkich tragedii, jest również wezwany do dawania świadectwa o pocieszającej prawdzie zmartwychwstałego Jezusa, który przyjmuje na siebie wszystkie krzywdy i cierpienia ludzkości, w tym również śmierć, i przemienia je w źródło łaski i życia. Prawdę tę powinniśmy głosić wszystkim ludziom na całym świecie.

Równocześnie Ojciec Święty jednoznacznie podkreśla, że w żadnym wypadku nie można usprawiedliwić zabicia jednej osoby ludzkiej, aby uratować inną. Jednak jak najbardziej wskazane jest stosowanie w końcowej fazie życia terapii paliatywnej i unikanie tendencji do „leczenia za wszelką cenę“, ale nigdy nie będzie dopuszczalne zaniechanie terapii bądź sięganie po środki, które z samej swej natury lub wedle intencji działającej osoby mają spowodować śmierć.

W końcowej części orędzia Jan Paweł II, człowiekowi znoszącemu cierpienie fizyczne i duchowe życzy, aby nauczył się rozpoznawać i radośnie przyjmować Pana Jezusa, który wzywa go do składania świadectwa Ewangelii cierpienia poprzez ufną i pełną miłości kontemplację oblicza ukrzyżowanego Chrystusa oraz poprzez zjednoczenie swoich cierpień z Jego męką.

XII – 11 II 2004. Wypisy z Orędzia.

W Lourdes Maryja w tamtejszym dialekcie powiedziała o sobie: „Jestem Niepokalane Poczęcie“.

Jeśli przez grzech pierworodny na świecie pojawiła się śmierć, to przez zasługi Jezusa Chrystusa Bóg zachował Maryję od wszelkiej zmazy grzechu i przyszło do nas zbawienie i życie.

Bóg pragnął obdarzyć stworzonego przez siebie człowieka życiem w obfitości, pod warunkiem jednak, że człowiek w sposób wolny odpowie na tę inicjatywę miłością. Odrzucając ten dar przez nieposłuszeństwo, które doprowadziło go do grzechu, człowiek zerwał życiodajny dialog ze Stwórcą. Bożemu „tak“, niosącemu pełnię życia, przeciwstawił swoje „nie“, płynące z pychy i przekonania o własnej samowystarczalności, które niesie śmierć.

Każdy człowiek jest powołany, aby w Chrystusie w pełni się realizować, dążąc do doskonałej świętości.

Od dnia, kiedy objawiła się Bernardetcie Soubirous, Maryja „leczy“ w tym miejscu cierpienie i choroby, przywracając licznym swoim dzieciom również zdrowie ciała. Jednakże cuda znacznie bardziej zdumiewające sprawia w duszach wierzących, otwierając je na spotkanie z Jej Synem Jezusem, który jest prawdziwą odpowiedzią na najgłębsze oczekiwania ludzkiego serca.

Cierpienie jest częścią doczesnego doświadczenia człowieka, który musi nauczyć się je akceptować i przewycięzać. Jakże jednak byłoby to możliwe, jeśli nie mocą Chrystusowego krzyża?

W śmierci i zmartwychwstaniu Odkupiciela cierpienie znajduje swój najgłębszy sens i zbawczą wartość.

Przez zjednoczone z cierpieniem Chrystusa, ludzkie cierpienie staje się środkiem zbawienia. Zbawienie można osiągnąć jedynie przez uległe podporządkowanie się zamysłowi Ojca, który chciał odkupić świat przez śmierć i zmartwychwstanie swego Jednorodzonego Syna. Przez chrzest wierzący zostaje włączony w ten zbawczy zamysł i oczyszczony z grzechu pierworodnego. Choroba i śmierć, choć pozostają częścią ziemskiej egzystencji, tracą swą negatywną wymowę. W świetle wiary śmierć ciała pokonana przez śmierć Chrystusa, staje się nieuniknionym etapem drogi ku pełni nieśmiertelnego życia.

XIII – 11 II 2005. Wypisy z Orędzia:

- Celem Światowego Dnia Chorego jest także pobudzenie do refleksji nad pojęciem zdrowia, w swym najpełniejszym znaczeniu wskazującym również na sytuację, w której człowiek żyje w harmonii z sobą samym oraz z otaczającym go światem.
- Ci, którzy podsycają wojny w Afryce handlując bronią, stają się współwinni odrażających zbrodni przeciw ludzkości.
- Jeśli chodzi o AIDS,... to trzeba „nieustannie ukazywać wiernym, a zwłaszcza młodzieży, chrześcijańskie małżeństwo i wierność jako źródło miłości, radości, szczęścia i pokoju, a czystość jako gwarancję bezpieczeństwa“.
- Doroczne obchody Światowego Dnia Chorego dają wszystkim możliwość lepszego zrozumienia znaczenia duszpasterstwa służby zdrowia... właśnie w czasie choroby pilniejsza jawi się potrzeba udzielenia właściwych odpowiedzi na ostateczne pytania dotyczące życia człowieka: pytania o sens bólu, cierpienia i śmierci, pojmowanej nie tylko jako zagadka, którą trudno rozwiązać ale jako tajemnica, w której Chrystus przyjmuje do siebie nasze życie, otwierając je na nowe i ostateczne narodziny do życia, które już nigdy nie będzie miało kresu.
- W Chrystusie jest nadzieja prawdziwego i pełnego zdrowia. Zbawienie, które On przynosi, jest prawdziwą odpowiedzią na ostateczne pytania człowieka.
- Nie ma sprzeczności między zdrowiem ziemskim i zbawieniem wiecznym, skoro Pan umarł za pełne zbawienie człowieka i wszystkich ludzi.
- W rzeczywistości istota ludzka nie pragnie jedynie dobrego samopoczucia fizycznego lub duchowego, lecz „zbawienia“, które wyraża się w pełnej harmonii z Bogiem, z samym sobą oraz z ludzkością. Do tego celu dochodzi się jedynie przez tajemnicę męki, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa.

OBJAŚNIENIE:

1. Światowy Dzień Chorego został ustanowiony przez Jana Pawła II Listem do Kardynała Fiorenzo Angeliniego, przewodniczącego Papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Służby zdrowia, datowanym w Watykanie dn. 13 maja 1992r. "Dzień ten ma być dla wszystkich wierzących owocnym czasem modlitwy, współuczestnictwa i ofiary z cierpienia dla dobra Kościoła oraz skierowanym do wszystkich wezwaniem, by rozpoznawali w chorym bracie Święte Oblicze Chrystusa, który przez cierpienie, śmierć i zmartwychwstanie dokonał dzieła zbawienia ludzkości" - pisze Jan Paweł II w ww. Liście.

2. Z tej okazji ogłoszone tam konferencje i towarzyszące im dyskusje koncentrowały się wokół takich tematów jak:

„Troska o zdrowie w Ameryce – apel o sprawiedliwość”,

„Globalizacja a katolicka służba zdrowia w Ameryce – apel o sprawiedliwość; Problemy bioetyki i katolicka służba zdrowia”.

opracował Andrzej Witkowski